

J O S H M A L E R M A N

BIRD BOX
ORBEȘTE

Traducere din limba engleză de
LIVIU SZÖKE

CORINT
BOOKS
—2019—

Unu

Malorie stă în bucătărie, dusă pe gânduri.

Măinile-i sunt umede. Tremură. Bate neliniștită din picior pe podeaua acoperită cu gresie crăpată. E devreme; probabil că soarele abia s-a ivit de după linia orizontului. Îi privește lumina slabă ce începe să pătrundă prin draperiile grele de la fereastră, modificându-le culoarea neagră într-un ton ceva mai deschis și se gândește:

Aceea a fost ceață.

Copiii dorm în camera din capătul holului, sub o plasă metalică acoperită cu material negru. Poate c-au auzit-o acum câteva clipe cum se târa în genunchi prin curte. E posibil ca zgomotele pe care le-a făcut atunci să fi ajuns la microfoane, apoi la boxele montate lângă paturile lor.

Își privește cu atenție mâinile și observă broboane minuscule în lumina lumânării. Da, sunt umede. Roua de dimineață e încă proaspătă pe ele.

Acum, în bucătărie, Malorie inspiră adânc înainte de-a sufla în lumânare. Se uită de jur-împrejurul încăperii micuțe, iar privirea i se oprește asupra ustensilelor ruginite și a tacâmurilor crăpate. Asupra cutiei de carton pe care-o folosește drept coș de gunoi. Asupra scaunelor, dintre care o parte mai

sunt întregi doar pentru că sunt legate cu sfoară. Pereții sunt murdari. Din cauza țărânei de pe picioarele și mâinile copiilor. Dar au și pete mai vechi. Partea de jos a pereților de pe hol este decolorată, plină de pete purpurii intrate în tencuială, care au devenit maro odată cu trecerea timpului. Sunt pete de sânge. Și covorul din sufragerie e decolorat, oricât de mult a frecat Malorie la el. În casă nu mai există niciun produs de curățenie care s-o ajute să-l șteargă. Cu mult timp în urmă, Malorie a umplut gălețile cu apă din fântână și, folosindu-se de-un sacou, a început să îndepărteze petele din toată casa. Dar acestea au refuzat să dispară. Chiar și cele nu foarte persistente au rămas la locul lor, o frântură din dimensiunea lor inițială, dar tot îngrozitor de vizibile. O cutie cu lumânări ascunde o pată enormă în holul de la intrare. Canapeaua din sufragerie e trasă într-un unghi bizar, ca să mascheze două urme care lui Malorie i se pare că seamănă cu niște capete de lupi. La etaj, lângă scările ce duc la mansardă, un teanc de haine vechi ascunde câteva zgârieturi purpurii, să-pate adânc în baza peretelui. Iar la trei metri distanță, dai peste cea mai întunecată pată din casă. Nu se folosește de partea din spate a celui de-al doilea nivel al casei, căci nu îndrăznește să se aventureze până acolo.

Pe vremuri, aceasta fusese o casă șic dintr-o suburbie șic a orașului Detroit. Odinioară, fusese o casă primitoare și sigură. Cu doar o jumătate de deceniu în urmă, un agent de vânzări imobiliare s-ar fi mândrit cu o astfel de casă. Însă, în dimineața asta, ferestrele îi sunt acoperite cu cartoane și bucăți de lemn. Apa nu curge la robinete. O găleată de lemn încăpătoare stă așezată pe blatul de gătit din bucătărie. Domnește un miros stătut. Nu găsești nicăieri vreo jucărie normală pentru copii. Bucăți de lemn dintr-un scaun sfărâmat au fost cioplite pentru a juca rolul unor omuleți. Pe ele au fost pictate chipuri

miniaturale. Dulapurile sunt goale. Pe pereți nu se zărește niciun tablou. Pe sub ușa din spate pătrund cabluri ce duc până la dormitoarele de la etaj, unde câteva boxe îi previn pe Malorie și pe copii asupra oricărui zgomot venit din afara casei. Astfel decurge traiul de zi cu zi al celor trei. Lungi perioade de timp nu ies deloc afară. Când o fac, se leagă la ochi.

Copiii n-au văzut niciodată cum arată lumea din afara casei lor. Nici măcar prin ferestre. Iar Malorie n-a mai privit-o de mai bine de patru ani.

Patru ani!

Nu trebuie să ia chiar azi decizia. E octombrie în statul Michigan. E frig. O călătorie de treizeci și doi de kilometri pe râu e prea grea pentru copii. S-ar putea să fie prea necoți pentru așa ceva. Dacă vreunul dintre ei va cădea în apă? Ce-ar face Malorie, legată la ochi, în acest caz?

Un accident, își spune Malorie în gând. Oribil, ce mai! După toate aceste sacrificii, după ce-a supraviețuit atâta timp... Să moară din cauza unui accident...

Malorie se uită la draperii. Izbucnește în plâns. Vrea să țipe la cineva. Vrea să implore pe cineva care ar vrea să o asculte. *E prea nedrept!* i-ar zice. *E o cruzime!*

Privește peste umăr, spre intrarea în bucătărie și spre holul ce duce către dormitorul copiilor. Dincolo de tocul fără ușa, copiii dorm adânc, acoperiți cu o pătură neagră, feriți de lumină, fără să vadă nimic în jur. Nu mișcă niciunul. Nu dau semne că ar fi treji. Totuși, s-ar putea să o asculte. Uneori, pentru că au fost mereu siliți să-și ciulească urechile, din cauza importanței pe care ea a acordat-o auzului, Malorie crede că cei mici o pot auzi cum gândește.

Ar putea aștepta zile mai însorite, căldura, ar putea acorda mai multă atenție construirii unei bărci mai solide. I-ar putea

lămuri pe copii, ar putea asculta și ce au ei de spus. Sugestiile lor i-ar putea fi de folos. Au doar patru ani, însă sunt antrenați să *asculte*. Sunt capabili să dirijeze o barcă ce-ar trebui pilotată orbește. Malorie n-ar fi în stare să facă această călătorie fără ei. Are nevoie de auzul lor. Oare i-ar fi de folos și sfaturile lor? La patru ani, ar avea ei ceva de spus despre *când* anume ar fi cel mai potrivit moment să-și părăsească pentru totdeauna casa?

Lăsându-se greoi într-un scaun din bucătărie, Malorie se luptă să-și stăpânească lacrimile. Cu degetul mare al piciorului ei dezgolit bate ușor în linoleumul decolorat. Încet, încet, ridică privirea spre capătul de sus al treptelor ce duc spre pivniță. În acel loc a stat odată de vorbă cu un bărbat pe nume Tom despre un bărbat pe nume Don. Privește spre chiuvetă, la care Don a cărat odată găleți cu apă din fântână, tremurând de frig după ce se întorsese de afară. Aplecându-se în față, poate vedea pridvorul unde Cheryl obișnuia să pregătească hrana pentru păsări. Iar între ea și ușa din față se află sufrageria, tăcută și întunecată, unde plutesc prea multe amintiri despre prea mulți oameni ca să poată fi asimilate de o singură minte.

Patru ani, se gândește ea, și-și dorește să-și înfigă cu totul pumnul în perete.

Malorie știe destul de bine că patru ani se pot transforma cu ușurință în opt. Iar opt devin cu iuțeală doisprezece. Și copiii se transformă în adulți. Adulți care n-au văzut cerul niciodată. Care n-au privit niciodată printr-o fereastră. Ce influență ar avea asupra minților lor faptul că, timp de doisprezece ani, au trăit precum niște vite bune de tăiat? Există oare un punct, se-ntreabă Malorie, în care norii de pe cer încep să se destrame și singurul loc în care s-ar simți ca acasă se află în spațele bentițelor negre cu care sunt legați la ochi?

Malorie își înghite nodul din gât și își închipuie cum îi va crește de una singură până ce vor deveni adolescenți.

Ar putea oare s-o facă? Ar putea să-i protejeze încă zece ani de-acum încolo? Ar putea oare să-i apere până o vor putea apăra și ei pe ea? Și pentru ce? Ce fel de viață protejează ea pentru ei?

Ești o mamă real! își zice în gând.

Pentru că n-ai găsit un mod de-a le permite să cunoască imensitatea cerului. Pentru că n-ai găsit un mod de a-i lăsa să zburde liberi prin curte, pe stradă, prin cartierul plin de case goale și mașini abandonate și rablagite. Și pentru că nu i-ai lăsat măcar o dată, o singură dată, să arunce o privire către spațiu, acolo unde cerul devine negru și pare, dintr-odată, pătat cu stele, o adevărată minune!

Le salvezi viețile pentru o viață care nu merită trăită.

Malorie observă cum draperiile își pierd încă o fracțiune din densitate, îngăduind privirii să vadă, ca printr-o perdea de lacrimi, dincolo de ele. Dacă e ceață, nu va mai zăbovi mult. Și dacă o poate ajuta, dacă îi poate ascunde pe ea și pe copiii ei în timp ce se îndreaptă către râu, către barcă, atunci ar trebui să-i trezească chiar acum.

Lovește masa din bucătărie cu palma, apoi își șterge lacrimile.

Malorie se ridică și iese din bucătărie, apoi traversează holul și intră în dormitorul copiilor.

— Băietele! strigă. Fato! Ridicați-vă!

Dormitorul este întunecos. Singura lui fereastră e acoperită cu atât de multe pături, încât lumina soarelui, chiar și când acesta e la zenit, să nu poată pătrunde prin ele. Pe podea sunt întinse două saltele, una într-o parte și cealaltă în partea opusă a camerei. Deasupra lor se află domuri negre. Demult, plasa de sârmă pentru păsări, care acum a devenit suport pentru țesătura neagră, era folosită pentru a împrejmu o mică grădină aflată lângă fântână, în curtea din spate a casei. Însă în ultimii

patru ani, aceasta a servit drept scut, protejându-i pe copii nu de ceea ce i-ar putea zări pe ei, ci de ceea ce *ei* înșiși ar putea zări. Sub ea, Malorie aude mișcare, așa că se lasă în genunchi și slăbește sârma înfășurată în jurul cuielor bătute în podeaua dormitorului. Deja a scos din buzunar bentițele în clipa în care copiii o privesc cu ochi somnoroși și cu expresii buimace.

— Mami?

— Scularea! Acum! Mami vrea să vă mișcați cât mai iute.

Amândoi copiii răspund cu promptitudine. Nu se vaită și nici nu se plâng.

— Unde mergem? întreabă Fata.

Malorie îi întinde o bentiță și-i spune:

— Pune-ți asta! Plecăm pe râu!

Cei doi copii iau bentițele și-și leagă cârpele negre în dreptul ochilor. Cunosc prea bine succesiunea mișcărilor. Sunt experți, asta dacă, la patru ani, poți fi expert în ceva. Asta îi frânge inima lui Malorie. Sunt doar copii și-ar trebui să fie curioși. Ar trebui s-o întrebe de ce, chiar astăzi, trebuie să plece pe râu – un râu pe care n-au mai mers niciodată.

Însă, în loc de asta, ei doar fac ce li se spune.

Malorie încă nu-și leagă bentița la ochi. Trebuie, mai întâi, să-i pregătească pe copii.

— Ia-ți puzzle-ul! îi spune ea Fetei. Și, amândoi, luați-vă păturile!

E nerăbdătoare, fără să știe de ce. Pare mai degrabă isterică. Trecând din cameră în cameră, Malorie se uită după diverse lucruri, mici chestii care le-ar putea trebui pe drum. Brusc, se simte groaznic de nepregătită. Nesigură pe ea, de parcă întreaga casă și pământul de sub ea au dispărut cu totul, expunând-o lumii de afară. Totuși, în nebunia momentului, se agață cu încăpățănare de gândul că trebuie să fie legați la ochi. Orice unealtă ar lua cu

ea, orice obiect casnic ar folosi pe post de armă, știe că bentițele sunt cea mai puternică protecție pe care o au.

— Luați-vă și păturile! le reamintește, ascultând cum cele două trupuri micuțe se pregătesc pentru călătorie.

Apoi intră în camera lor, pentru a-i ajuta. Băiatul, micuț de statură pentru vârsta lui, dar cu mușchi puternici, ce-o fac tare mândră pe Malorie, are de ales între două cămăși prea mari pentru el. Odinioară i-au aparținut unui adult, demult dispărut și el. Malorie alege în locul lui și privește cum părul negru al băiatului dispare înghițit de țesătură, după care reappare prin gaura pentru cap. Oricât ar fi de tulburată, Malorie tot trebuie să recunoască faptul că băiatul a crescut mult în ultima vreme.

Fata, de înălțime normală pentru vârsta ei, încearcă să-și tragă peste cap o rochie pe care ea și Malorie au cusut-o împreună dintr-un vechi cearșaf de pat.

— E destul de răcoare afară, Fato! Doar o rochie nu o să te apere de frig.

Fata se încruntă; are părul ciufulit, căci doar ce s-a trezit.

— O să port și pantalonii, mami. Și-avem și păturile cu noi.

Furia o sufocă pe Malorie. Nu vrea să-ntâmpine niciun fel de rezistență. Nu azi. Nici chiar dacă Fata are dreptate.

— *Fără rochii astăzi!*

Lumea de-afară, mallurile pustii și restaurantele, miile de mașini nefolosite, produsele uitate pe rafturile prăfuite din magazine, toate exercită un soi de presiune asupra casei. Toate șoptesc ce îi așteaptă afară.

Ia o haină din șifonierul înghesuit în micuțul dormitor din capătul holului. Apoi iese din camera în care știe că a intrat pentru ultima oară.

— Mami, zice Fata, întâlnindu-se cu ea pe hol. Avem nevoie de claxoanele pentru biciclete?

Malorie inspiră adânc.

— Nu! îi răspunde Fetei. Vom sta împreună. Toată călătoria.

În timp ce Fata se întoarce în dormitor, Malorie se gândește la cât de jalnic e faptul că acele claxoane de bicicletă reprezintă cea mai mare bucurie a copiilor ei. S-au jucat cu ele ani în șir. De când se știu au claxonat în sufrageria casei. Zgomotul lor asurzitor obișnuia s-o scoată din minți pe Malorie. Însă ea nu li le-a luat niciodată. Nu le-a ascuns niciodată. Chiar și când hormonii proaspetei mămici își făceau de cap, Malorie a înțeles că, în această lume, orice lucru care-i face pe copii să chicotească de bucurie este un lucru bun.

Chiar și atunci când acele obiecte îl speriau de moarte pe Victor.

Lui Malorie îi este tare dor de câine! În primele zile când a rămas singură cu copiii, fantezia ei de-a porni pe râu îl includea și pe Victor, un border collie, așezat cuminte lângă ea, în barcă. Victor avea să-i avertizeze de apropierea vreunui animal. Și ar fi putut să sperie vreun potențial atacator.

— Bun! spune ea, rămânând cu trupu-i zvelt în cadrul ușii de la dormitorul copiilor. Gata! Acum plecăm!

Uneori, în timpul unor după-amiezi deosebit de plictisitoare sau al unor seri vijelioase, Malorie le spunea copiilor că s-ar putea să vină și ziua asta. Da, le mai vorbise despre râu și altădată. Despre o călătorie. Avea grijă să nu îi spună niciodată „evadare”, pentru că nu putea suporta să-i lase să creadă că viețile lor de zi cu zi erau ceva de care să fugi la un moment dat. În loc de asta, îi avertiza că va veni o dimineață în care o să-i trezească-n grabă, cerându-le să se pregătească să-și părăsească pentru totdeauna casa. Știa că ei îi vor intui nesiguranța la fel de ușor pe cât le era să audă un păianjen cățărându-se pe geamul unei ferestre acoperite de-o draperie.

Ani la rând, au ținut în bufet un săculeț cu mâncare, lăsată acolo până se-nvechea, dar pe care o înlocuiau de fiecare dată cu alimente proaspete, dovada lui Malorie, semnul ei, că *s-ar putea* să îi trezească așa cum îi tot amenința că *s-ar putea s-o facă*. *Vedeți voi*, își spunea ea în gând, verificând neliniștită draperiile, *mâncarea din bufet face și ea parte dintr-un plan*.

Iar acum venise și ziua aceea. Dimineața asta. Ora asta. *Ceața*.

Băiatul și Fata fac câte un pas în față, iar Malorie se lasă în genunchi în fața lor. Le verifică bentițele. Sunt legate bine. În clipa asta, privind de la un chip la altul, Malorie înțelege pe deplin că, în sfârșit, călătoria lor a început.

— Ascultați-mă! le spune ea, apucându-i de bărbie. Astăzi vom pleca pe râu, cu barca. S-ar putea să fie o călătorie lungă. Dar e extrem de important să faceți amândoi tot ce v-am zis că trebuie să faceți. Înțelegeți?

— Da.

— Da.

— E frig afară. Aveți păturile cu voi. Aveți cu ce să vă legați la ochi. Nu mai aveți nevoie de nimic altceva acum. Mă înțelegeți?

— Da.

— Da.

— Sub nicio formă nu trebuie să vă dați jos bentițele! Dacă le dați jos, o să vă fac rău. Înțelegeți?

— Da.

— Da.

— Am nevoie de urechile voastre. Am nevoie ca voi doi să ascultați cu cea mai mare atenție. Pe râu, va trebui să ascultați ce se întâmplă dincolo de apă, dincolo de pădure. Dacă auziți vreun animal în pădure, îmi spuneți. Dacă auziți ceva în apă, îmi spuneți. Ați înțeles?

— Da.

— Da.

— *Nu* puneți întrebări care n-au legătură cu râul. Tu vei sta în față, spune ea, bătându-l ușor cu palma pe Băiat. Apoi o bate și pe Fată și-i spune: Iar tu vei sta în spate. Când urcăm în barcă, o să vă arăt eu locurile voastre. Eu voi fi la mijloc și voi vâsli. Nu vreau să vorbiți unul cu altul cât stați în barcă decât dacă e despre ceva ce-ați auzit în pădure. Sau pe râu. S-a-nțeles?

— Da.

— Da.

— Sub niciun chip nu ne oprim. Nu până nu ajungem unde trebuie să ajungem. O să vă spun eu când ajungem acolo. Dacă vi se face foame, mâncați din săculeț.

Malorie lipește săculețul de dosurile mânuțelor lor.

— Să n-adormiți! Să *nu* adormiți! Astăzi am nevoie de auzul vostru mai mult ca niciodată.

— Vom lua și microfoanele cu noi? întrebă Fata.

— Nu.

În timp ce vorbește, Malorie privește de la un chip legat la ochi la altul.

— Când vom ieși din casă, ne vom ține de mână și vom porni pe cărarea care duce la fântână. Vom trece prin micul luminiș din pădurea din spatele casei. Cărarea către râu e năpădită de buruieni. S-ar putea să ne dăm drumul la mâini câteodată, iar dacă o vom face, vreau ca voi doi să vă țineți de haina mea sau unul de altul. S-a-nțeles?

— Da.

— Da.

Le-o fi frică?

— Ascultați-mă! Vom merge într-un loc în care n-ați mai fost. Ne vom îndepărta de casă mai mult ca niciodată. Există

lucruri pe-acolo care vă vor face rău, care-i vor face rău lui mami, dacă nu m-ascultați, acum, în dimineața asta!

Copiii rămân tăcuți.

— Ați înțeles?

— Da.

— Da.

Malorie i-a antrenat foarte bine.

— Bun, zice ea, iar în glas i se simte o urmă de isterie. Plecăm! Plecăm chiar acum! *Plecăm!*

Le apasă capetele de fruntea ei.

După care, ia fiecare copil de mână. Traversează casa cu iuțeală. În bucătărie, tremurând, Malorie se șterge la ochi și-și scoate bentița din buzunar. Se leagă strâns la ceafă și-și prinde și părul lung și negru cu ea. Se oprește, cu mâna pe clanță, clanța ușii care dă spre cărarea pe care a cărat nenumărate găleți cu apă.

E gata să lase casa-n urmă. Clipa aceasta o copleșește.

Când deschide ușa, aerul rece năvălește înăuntru, iar Malorie pășește afară, cu ochii minții încetoșați de groază și de scenariu prea înfiorătoare pentru a le fi descrise copiilor. Se bâlbâie când vorbește. De fapt, aproape țișă:

— Țineți-mă de mână! Amândoi!

Băiatul o apucă pe Malorie de mâna stângă. Fata își strecoară degetele micuțe în mâna ei dreaptă.

Legați la ochi, ies toți trei din casă.

Fântâna se află la optsprezece metri distanță. Bucățele de lemn, odinioară parte a ramelor unor tablouri, mărginesc cărarea, așezate acolo pentru a-i ghida în direcția cea bună. Cei doi copii le-au atins de nenumărate ori cu vârfurile pantofilor. Malorie le-a zis odată că apa din fântână e singurul medicament de care vor avea nevoie vreodată. Datorită acestui lucru,

Malorie o știe foarte bine, copiii au arătat întotdeauna respect față de fântână. Și nu s-au plâns niciodată că trebuie să aducă apă de-acolo și s-o care împreună cu ea.

Pământul de lângă fântână e plin de denivelări. Pare nefiresc la atingere și foarte moale.

— Aici e luminișul, îi anunță Malorie.

Îi conduce pe copii cu atenție. O a doua cărare începe la nouă metri depărtare de fântână. Intrarea pe această potecă e îngustă, despărțind codrul în două. Râul se află la mai puțin de nouăzeci de metri distanță. În fața copacilor, Malorie le dă drumul copiilor, pentru a putea pipăi în jur după intrarea aproape nevăzută.

— Țineți-vă de haina mea!

Bâjbâie de-a lungul ramurilor până dă de un maiou legat de un copac care străjuiește intrarea în pădure. Ea însăși l-a legat aici, cu mai bine de trei ani în urmă.

Băiatul se agață de buzunarul ei, iar ea simte cum Fata se prinde de buzunarul băiatului. Malorie le vorbește în timp ce înaintează, întrebându-i tot timpul dacă se țin unul de altul. Crengile copacilor o împung în față. Însă ea nu se plânge.

Destul de repede, ajung la semnul pe care Malorie l-a înfipt în pământ. Piciorul spintecat al unui scaun din bucătărie, înfipt în mijlocul cărării, pentru ca ea să dea peste el, să se împiedice, să-l recunoască.

A descoperit barca în urmă cu patru ani, legată la doar cinci case depărtare de casa lor. A trecut mai bine de o lună de când a verificat-o ultima oară, dar crede că se află în continuare acolo. Totuși, îi este greu să nu-și închipuie ce-i mai rău. Dacă a ajuns cineva la ea înainte lor?! O altă femeie, nu cu mult diferită de ea, trăind la cinci case mai încolo, care, în ultimii patru ani, și-a tot adunat suficient curaj ca să se desprindă de aceste

locuri. O femeie care, odată, s-a împiedicat și a căzut pe malul acesta alunecos și a simțit același pai de care să se agațe, vârful ascuțit al unei bărci cu vâsle.

Aerul tare înțepă zgârieturile de pe chipul lui Malorie. Copiii nu se plâng.

Asta nu-i copilărie! se gândește Malorie, conducându-i cu hotărâre spre râu.

Și atunci o aude. Înainte de-a ajunge la ponton, aude cum barca se leagănă pe ape. Se oprește și verifică încă o dată bențile copiilor, strângându-le și mai bine. Îi trage după ea pe scândurile din lemn.

Da, se gândește, e încă aici. La fel ca mașinile rămase în continuare parcate pe strada din fața casei ei. La fel ca toate clădirile de pe stradă, rămase în continuare goale.

E mult mai frig aici, în afara pădurii, departe de casă. Zgomotul apei e deopotrivă înspăimântător și palpitant. Se lasă în genunchi în dreptul locului în care crede că se află barca, apoi dă drumul mâinilor copiilor și pipăie după capătul din oțel. Mai întâi, degetele ei găsesc funia care ține barca legată.

— Băiete! spune ea, trăgând de capătul metalic, rece ca gheața, al bărcii și apropiindu-l de ponton. În față! Treci în față!

Îl ajută pe Băiat. Odată ajuns în siguranță în barcă, îi apucă fața cu ambele mâini și îi repetă:

— Ascultă! Dincolo de ape. *Ascultă!*

Îi spune Fetei să rămână pe ponton în timp ce, orbecăind, dezleagă funia, înainte de-a se așeza pe banca din mijlocul bărcii. Șezând doar pe jumătate, o ajută și pe Fată să urce la bord. Barca se clatină o dată violent, iar Malorie o strânge prea tare de mână pe Fată. Aceasta însă nu țipă de durere.

Sunt frunze, rămurele și apă pe fundul bărcii. Malorie băj-băie printre ele ca să găsească vâslele pe care le-a ascuns undeva

în partea dreaptă. Vâslele sunt reci. Și ude. Miros a mucegai. Le așază în locașurile din oțel. Sunt rezistente și se simt dure la atingere când se folosește de una dintre ele pentru a împinge barca de lângă ponton. Apoi...

Plutesc pe râu.

Apa e liniștită. Dar sunt înconjurați de zgomote. În pădure se-aud mișcări.

Malorie se gândește la ceață. Speră că le-a mascat evadarea.

Însă ceața se va risipi.

— Copii, spune Malorie, gâfâind, *ascultați!*

În sfârșit, după patru ani în care a așteptat, s-a pregătit și și-a adunat curajul de-a pleca, femeia vâslește și se îndepărtează de ponton, de mal și de casa care i-a protejat pe ea și pe copii, i se pare ei, o viață întreagă.